

CHIVOTUL MĂRTURIEI

Cunoscut și sub numele de *chivotul legământului*, *chivotul Domnului* și *chivotul lui Dumnezeu*, **CHIVOTUL MĂRTURIEI** a fost cel mai sacru obiect al israeliților în vremea cât au fost în pustiu. Din relatarea biblică (Ex. 25: 10-22), ne putem da seama de înfățișarea lui fizică:

- Era o cutie dreptunghiulară din lemn de acacia.
- 4 țărugi erau inserați prin inele pe lateralele chivotului, așa încât putea fi transportat de 4 oameni.
- **Capacul chivotului**, numit *scaunul îndurării* („capacul ispășirii”), era din aur. Deasupra lui marele-preot stropea sânge o dată pe an, în *Ziua Ispășirii*, ca ispășire pentru păcat (Lev. 16:15).
- Pe capac erau **doi** îngeri înaripați (heruvimi), care stăteau cu aripile întinse, unul spre celălalt.
- În chivot erau așezate cele două table de piatră pe care erau scrise Cele Zece Porunci primite de Moise de la Dumnezeu, pe muntele Sinai (Ex. 20).

AARON CA MARE-PREOT

- În vremea când Israel se afla în pustiu, Moise a instituit preoția, sfințind pe fratele său, Aaron, ca primul mare-preot al evreilor (Ex. 28; 29; Lev. 8; 9).

Preoția a fost stabilită în tribul lui Levi, din care provenea și Aaron, iar fiii lui Aaron au moștenit oficiul de mare-preot de la tatăl lor.

- *Roba marelui-preot reprezenta funcția sa de mediator între Dumnezeu și popor. Peste hainele obișnuite de preot, marele-preot purta un efod, o tunică din două piese, un pieptar al judecății, cu 12 pietre prețioase, gravate cu numele celor 12 triburi ale lui Israel (Ex. 28: 15-30). În buzunarul pieptarului, deasupra inimii marelui-preot, erau puse Urim și Tumim (28:30), instrumentul prin care Dumnezeu își făcea de cunoscut voia.*
- *Marele-preot avea responsabilitatea de a supraveghea împlinirea îndatoririlor celorlalți preoți (2 Cr. 19:11). Cea mai mare responsabilitate a sa era una anuală și trebuia îndeplinită de Ziua Ispășirii. În acea zi, el intra în Sfânta Sfintelor, (Locul Preasfânt), în Cort și aducea jertfe, întâi pentru păcatele lui, apoi pentru păcatele întregului popor, săvârșite de-a lungul anului care tocmai se sfârșise (Ex. 30:10).*
- *Marele-preot avea responsabilitatea de a supraveghea împlinirea îndatoririlor celorlalți preoți (2 Cr. 19:11). Cea mai mare responsabilitate a sa era una anuală și trebuia îndeplinită de Ziua Ispășirii. În acea zi, el intra în Sfânta Sfintelor, (Locul Preasfânt), în Cort și aducea jertfe, întâi pentru păcatele lui, apoi pentru păcatele întregului popor, săvârșite de-a lungul anului care tocmai se sfârșise (Ex. 30:10).*

CORTUL ÎNCHINĂRII

Cortul închinării era un cort sau un sanctuar portabil, folosit de israeliți drept loc de închinare, la începutul istoriei lor.

În *Vechiul Testament*, acest Cort este deseori numit „Cortul întâlnirii”, sugerând faptul că era cel mai important loc de întâlnire dintre Dumnezeu și poporul Său.

Structura Cortului a fost făcută potrivit instrucțiunilor pe care i le dăduse Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai, în vremea rătăcirii poporului Israel prin pustiu (Ex. 26; 35).

Cu ajutorul darurilor materiale din partea poporului, precum și datorită muncii efective pe care au depus-o toți, *Cortul* a fost finalizat în conformitate cu indicațiile lui Dumnezeu. Dumnezeu a binecuvântat lucrarea mâinilor lor, acoperind *Cortul* cu un nor și umplând sanctuarul cu slava Sa (40:34).

Curtea exterioară a sanctuarului era un dreptunghi împrejmuit cu gard (27:9-19). În curte se afla un altar de bronz, destinat jertfelor de animale (27:1-8) și un lighean în care se spălau preoții înainte de a intra în Cort (30:17-21).

Cortul închinării în pustiu

În vremea pribegiei lui Israel prin pustiu, Cortul a fost transportat din loc în loc, odată cu poporul (Ex. 40:36-38).

Când Israel își așeza tabăra undeva în pustiu, Cortul trebuia amplasat în mijlocul taberei, iar leviții desemnați să slujească în el (Num. 4) tăbărau împrejurul lui (Num. 1:53).

Apoi triburile trebuiau distribuite într-o anumită ordine pe cele patru laturi ale Cortului (Num. 2). Aceasta arată importanța rolului pe care l-a avut Cortul în viața religioasă a poporului lui Dumnezeu.

După cucerirea Canaanului, Cortul a fost mutat la Șilo, unde a rămas de-a lungul întregii perioade a judecătorilor (Jos. 18:1). Mai apoi locul destinat amplasării Cortului a fost Nob (1Sam. 21: 1-6) și Gabaon (1 Împ.3:4).

Când a fost terminat Templul, Solomon a mutat Cortul la Ierusalim (1 Împ. 8:4).

După construirea Templului, nu a mai fost nevoie de Cort, deoarece Templul era locul de închinare pentru popor și centrul vieții religioase.

Cortul era împărțit în două secțiuni: încăperea de la intrare era cunoscută sub numele de Locul Sfânt, iar încăperea de dinăuntru era numită Sfânta Sfințelor sau Locul Preasfânt (26:33).

În încăperea de la intrare se afla un altar pe care se ardea tămâie (30: 1-10), sfeșnicul din aur, cu șapte brațe (25:31-40) și o masă pe care era așezată pâinea pentru punerea înainte, care simboliza prezența lui Dumnezeu (25:23-30).

Încăperea de dinăuntru, sau Locul Preasfânt, era separată de încăperea de la intrare printr-o perdea sau o draperie (26:31-37). În această zonă sfântă a Cortului se intra o singură dată pe an, și aceasta o făcea marele-preot, în Ziua Ispășirii. Printr-o ceremonie specială, în acea zi, preotul făcea ispășire pentru propriile-i păcate și apoi aducea jertfe pentru a ispăși păcatele întregului popor. Această încăpere preasfântă era dotată cu o singură piesă de mobilier, chivotul legământului. Capacul chivotului era numit scaunul îndurării. În chivot se aflau tablele cu Cele Zece Porunci (Dt. 10:4-5), un vas de aur plin cu mană (Ex. 16:33-34) și toiagul înmugurit al lui Aaron. (Num. 17:10).

În vremea pribegiei lui Israel prin pustiu, Cortul a fost transportat din loc în loc, odată cu poporul (Ex. 40:36-38). Când Israel își așeza tabăra undeva în pustiu, Cortul trebuia amplasat în mijlocul taberei, iar leviții desemnați să slujească în el (Num. 4) tăbărau împrejurul lui (Num. 1:53). Apoi triburile trebuiau distribuite într-o anumită ordine pe cele patru laturi ale Cortului (Num. 2). Această orânduire arată importanța rolului pe care l-a avut Cortul în viața religioasă a poporului lui Dumnezeu.

După cucerirea Canaanului, Cortul a fost mutat la Șilo, unde a rămas de-a lungul întregii perioade a judecătorilor (Jos. 18:1). Mai apoi locul destinat amplasării Cortului a fost Nob (1 Sam. 21: 1-6) și Gabaon (1 Împ. 3:4). Când a fost terminat Templul, Solomon a mutat Cortul la Ierusalim (1 Împ. 8:4). După construirea Templului, se pare că nu a mai fost nevoie de Cort, deoarece Templul era locul de închinare pentru popor și centrul vieții religioase.

- De asemenea mai erau puse acolo un vas din aur care conținea mană, precum și toiagul înmugurit al lui Aaron (Ev. 9:4), aduceri-aminte ale purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru nevoile israeliților pe toată durata călătoriei prin pustiu.
- Israelii credeau că Dumnezeu locuia între ei în Cortul închinării, între aripile heruvimilor, așezați pe scaunul îndurării. Dumnezeu a vorbit cu Moise din locul acela (Num. 7:89) în timpul anilor în care Israel a rătăcit prin pustiu, când se pregăteau să intre în Țara Promisă.
- Chivotul a fost purtat înaintea israeliților când au plecat de la muntele Sinai (Num. 10:33), când au traversat Iordanul pentru a intra în Canaan (Ios. 4:9-11) și când au încercuit zidurile Ierihonului, înainte de căderea cetății (Ios. 6: 1-20).
- După multe alte călătorii, chivotul a fost așezat în Templul construit de Solomon în Ierusalim (1 Împ. 8:1-9), dar a dispărut după distrugerea Ierusalimului de către babilonieni în anul 586 î.Cr.
- Chivotul a servit ca semn de aducere-aminte a faptului că Dumnezeu era prezent în mijlocul evreilor.
- Scaunul îndurării, poleit cu aur, simboliza tronul lui Dumnezeu și domnia Lui în inimile celor care Îl recunoșteau drept Domnul lor suveran.